Volksl.
Oude drukk.
c 42 1,2,3

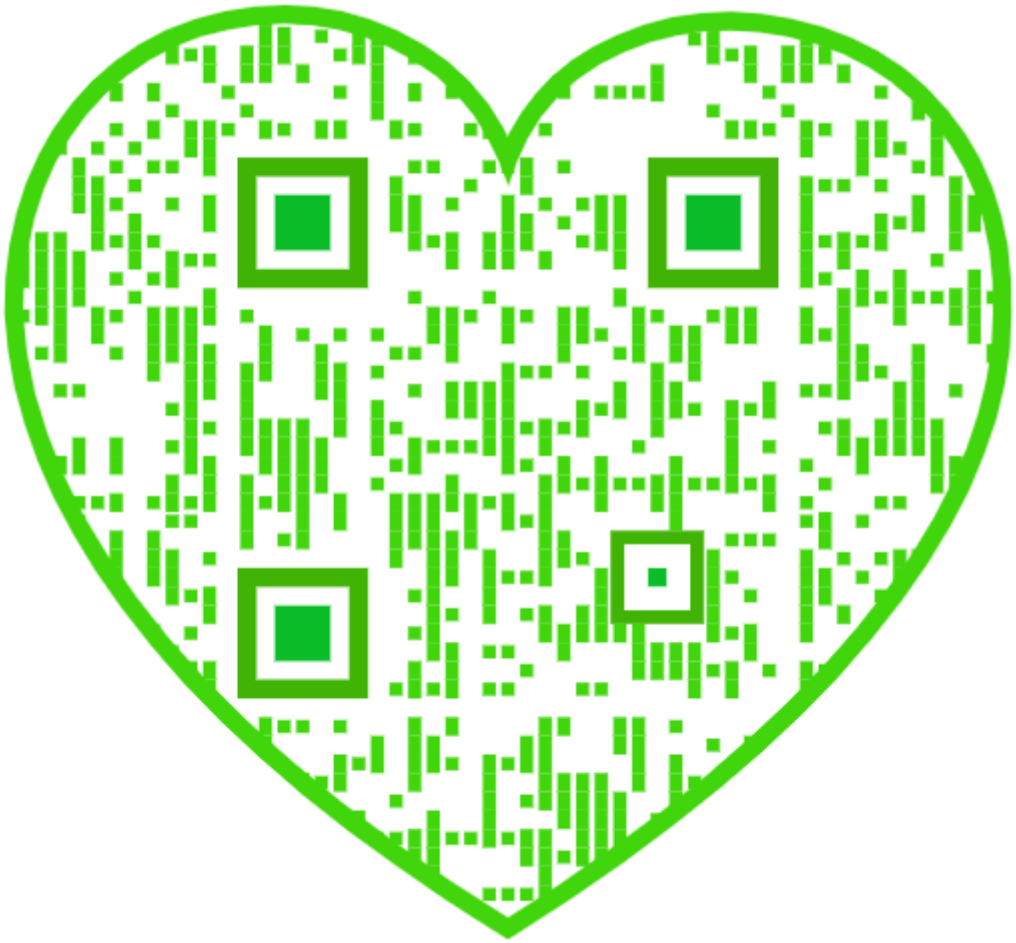

D E

D R I E
V R O L Y K E
R E I Z I G E R S.

Zingende de Allernieuwſte Liederen.

Nooit te vooren Gedrukt.

T E AMSTELDAM,
By S. EN W. KOENE, Boekdrukkers, Boek- en Papierverkoopers, op de Linden Gragt, 1798.

DE DRIE VROLYKE REIZIGERS.

JAAGERS LIED.

Jagertjes ſtelt u maar in 't rond
Ik zal u wat verhalen in een korte ſtond,
Ons patenten zyn hier al, bis.
Wy maaken een bly geſchal,
Wy verlaaten Groningen nu al,
Roep Maar viva overal.
Wy hebben met vreugde zo menig Een nagt
By de Groninger meisjes doorgebragt,
Wy zyn Jagers vol van moed, bis.
Wy hebben verteert ons geld en goed
By die Groninger Meisjes zoet
Wy verlaaten haar met ſpoed.
Grietje en Lysje is 'er voorwaar niet mis.
Daar haar Zuster een van de grootſte is
Die liet haar 's avonds laat, bis.
Zoenen op de ſtraat.
Van een Jager maar van geen Soldaat,
In de Bemtem ſtraat.
Poppetje is 'er voorwaar niet bon,
Daar zo menig een Jager van ons Bataljon,

Heeft gehaald een kwaade naem,
By dat meisje wil verstaan,
En daar konnen wy het krygé gedaan,
Om de glaase in te slaan.
Wel Jager hoe spreek jy nu zo asstrant
Nu jy heb geblust jou minnebrand,
Met uw verlydende tong, bis.
Heb gepluckt myn magedom,
Jy gaat heen en komt nooit weerom,
Nu gy hebt gepluckt myn bloom.
Wel meisje dat is 'er voor jou wel bon,
Anders zou gy vergeeten ons braaf Bataljon,
Komt daar een kleintje van, bis.
Wy stooren ons daar niet an,
Maake 'er een Student tot Vader van,
die het mentineeren kan.
Sa Muzikanten wil de mars maar blazen
En wil de Vaandels haalen gaan,
Breng ze met plyzier, bis.
Voor ons bataljon alhier,
Wy vertrekken liever als blyve hier,
Wy zyn Jagers van plyzier.
Zo gaane wy de Scheer poort uit,
En de Meisjes lopen ons al voor uit
Zy hebben ons uitgely gedaan,
Tot aan een diep wil verstaan,
En daar moesten zy blyve staan,
Met haar Oogjes vol getraan.

Een aardige Zamenſpraak tuſſchen een Herder en Herderin.

Stem: In plaats, in plaats van minnen.

Het regent herderinne
Die al het land bekoort
Dat ik myn hut ſlegts winne,
Dryft tog u kudde voort,
Het vogt komt door de boomen,
Word 't Vee niet meer geſkunt,
De wint ſchynt op te koomen,
Daar berſt de Weërligt uit.
Men hoort de Donder dreune,
De Buy komt daar van daan,
Ach wilt myn onderſteune,
Ik bied myn hulp u aan,
Myn hert is veel geruster,
Ik zie myn Woning al,
Myn Moeder en myn Zuster,
Ontſluyten onze Stal.
Dag Moeder lief! dag Koosje,
De Buy valt dapper neer
Ik kom hier met myn Roosje,
By uw, onakelig neer,
Kom wilt u wat herſtellen,
En droogen u by de haart,
Myn Zus zal u verzellen,
Zy is u vriendſchap waart.
Ach Moeder wilt tog maken,
Dat Roosjes kudden hult,

De Lammeren bewaaken,
't Is Roosjes oogen lust,
Hebt gy het alzo gegeeven,
Wel aan met uwe koon,
Ei Roosje! van uw leeven,
Saagt gy geen Maagt zo ſchoon.
Kom laat ons nu wat eeten,
Ei Roosje! zit by myn,
Die ſchoone moet gy weeten,
Geplaast zyn aan myn Zy,
Toe eet! myn uitverkooren,
Smaakt Moeders pot niet goed,
Gy zegt: wat moet ik hooren?
Gy waakt te veel met ſpoet.
Wel hier, nu kunt gy eeten,
Slaapen tot de morgen toe,
Voldoe nu aan myn lusten,
En aan uw lieve mond,
Een kus van zuivere minnen,
Myn hart en onderpand,
Ik gaan morgen myn vrindinne,
Verzoeken om haar hand.

Zamenſpraak tuſſchen een Moeder en Dogter.

Wys: Van de Grol.

Moeder hoort eens myn rede naar,
Ik heb U wat te vraagen,
Gy weet dat ik ben agttien jaar,
Myn zaaken zyn zoo zwaar,
Wil ik doen myn profyt,
't word mynen hoogen tyd,

Ik

Ik zoude gaarn trouwen,
Ik bid U, wilt het my toeſtaan,
Het zal my nooit berouwen,
Ach waar het maar gedaan.
Dochter met wat voor een Jonkman,
Ik zou dat gaarne weeten,
Zeg my daar eens de reden van,
Of hy een Ambacht kan,
Zoude zyn winſte zyn,
Om voor Vrouw en Kinders klyn,
Te kunuen onderhouden,
Ik bid u overpynſt dit wel,
Of denkt gy dat het trouwen,
Is als een Poppeſpel.
Moeder 't is eenen ſnelle gast,
Eenen Fabrieke Wever,
Die wel op zyn affaires past,
Waar hy is toe gelast,
Zyn winst en is niet klein,
Hy rekent in 't gemein,
Dagelyks drie plaketten,
Moeder 't is wekelyks een kroon,
Wilt het my niet beletten,
My dunkt die winst is ſchoon.
Myn lieve Kind en zwyg 'er van,
Is 't een Fabricke wever,
Dat is den alderdroefſten man,
Die me ergens vinden kan,
Als hy van 's morgens gaat,
En werkt tot 's avonds laat,
Dat kont gy voorders vraagen,
Hun winſte hoe zeer zy hun ſpoen,
Kan maer agt ſtuivers dragen,
Wat wilt gy daar me doen.

Moeder het is my al gelyk,
Al won hy maar tien oo.den,
Zyt gy dan van de winst zo ryk,
Dat is wel wonderlyk,
Als gy met mynen Vaar,
Eerſt waar getrouwt te gaar,
Moeſt hy wel zitten ſpinnen,
Hy koſt geen Ambacht klein of groot,
Om agt ſtuivers te winnen,
En nog kreeg gy het brood.
Wel gy vuil ſnotgat daar gy zyt,
Wat zou dat in affairen,
Dat deed myn zorg en naarſtigheid,
Waartoe dit gezeit,
Weet gy hoe menig nagt,
Dat ik heb door gebragt,
Om uw het Brood te winnen,
En uw Vader zo wel als ik,
Al deed hy niet als ſpinnen,
Zwyg op een oogenblik.
Wel Moeder laat my ook geruſt,
'k En zal 'er niet van ſpreeken,
Mag ik niet trouwen die my lust,
Waarom dit zoo betwiſt,
Ik zeg het u ronduit,
Al won hy kruys of duit,
'k en zal myn leeven dagen,
Al hadde ik pyn ofte verdriet,
Aan u nooit komen klagen,
Moeder geloof dat niet.
Als ik met reden op vatſoen,
Aan u geen eer kan haalen,
En dat gy moet uw zin voldoen,
Trouwt al wou je 't morgen doen,

Voor

De drie Reizigers.

Voor dat gy zoo aſrant,
Zyt als g'uw gat verbrand,
Dan kunt gy op de blaaren,
Zitten tot dat zy zyn gedaan,
Ach Moeder ſtaak uw razen,
'k weet dat het wel zal gaan.

Veranderlyke DAMON.

Wys: Leſtmaal zag ik een Bruinette.

Damon in zyn Jonge Jaaren/
Had zig vaſt in 't hooft gebragt/
Om met Silvia te paaren
Maar dat was verkeert gedagt!
Want ſchoon hy de fiere maagd/
Dag op dag om 't Jawoord Vraagd/
Zy had nog geen zin
Om het hem te geven/
Niet genegen in/
Dit verdriet te leeven/
Gaf hy 't afſcheid aan de min.
Damon kreeg vermaak in 't ſpeelen/
Wierd een meeſter op de luyt/
Wiſt den Veldeling te ſtreelen/
Door de klanken van zyn fluyt!
Waar zyn ſpeeltuyg biet en brak/
Doe gaf hy het ſpel de zak.
Zou ik tot verdriet
Dan myn Jonge dagen
Door een piepend riet
Hey zo laaten plaagen?
Zy 't doe hy 't ſpel verliet.

Damon koos het eenzaam leven/
Zonder liefde zonder ſpel/
Dat ſcheen veel vermaak te geven/
En geviel de Herder wel;
Maar die ſtille eenzaamheid/
Wierd hy moe in weinig tyd
Zou ik zy hy my
Levendig begraven?
Neen dan wil ik vry
Liever loopen draaven/
Dan dat ik zo eenzaam zy.
Voe kreeg Damon luſt in bloemen/
Manden liet ik uit zyn hof/
Al wat Flora kraag mogt noemen/
Dit gaf aan den Herder ſtof
Tot een zoete bezigheid!
Maar 't was ook voor korten tyd;
Want een Rot/ een Rat
Had zyn Thuin bedorven/
Treurig zag hy dat
Beſte planten ſtorven!
Damon wierd de blom luſt zat.
Eens kreeg Damon ſinaak in 't lezen;
Maar die trek was raſch gedaen.
Eens wou hy een Dichter wezen/
Dog dat ging nog minder aan.
't ſimſte was in Damon dat;
Hy geen vaſt Caracter had;
Driftig in 't begin
Deed hy goede ſlappen;
Maar begon daar in
Spoedig te verſlappen/
ſtaag wat nieuws was Damons zin.

Een

Een Nieuw vermaakelyk Lied.

Stem: Als men den handel wel doorziet.

Schept goede moet gy Burgerey,
In ſtad en dorpen 't alle zy,
Die lang hebben getragt,
Ja by dag en nagt,
Naar de ruſt en Vreeden,
't Geen wy verhopen dat in korten tyd,
Den lang gedurde droeven oorlogſtryd,
Zal nemen gaan een end,
Tot ons contentement,
En trooſt in ons elend.
Want ziet 't is ieder zynen wensch
En ook den roep van menig menſch,
Komt men hier ofte daar,
Elk verlangt 'er naar,
In verſcheide Landen,
Ider die wenscht om eenen goeden Vrê,
Den moet vergaat zo wel in dorp als ſtê
Want als 'er is geen ruſt,
En is 'er geenen luſt,
En menig land onthuſt.
Hoe zullen al de Burgerey,
Wezen content met herten bly,
Ja heel het aardſche dal,
Als men hooren zal,
Den gemeenen Vreeden,
Hoe zal verheugt zyn boer en akkerman
A's hy 't trompet van Vreede hooren kan,

Hy

Hy die zoo langen tyd,
Leefden in benauwtheid,
Door deezen Oorlogſtryd.
Hoe menig hert heel droef geperſt,
Zou worden door de vreugd ververitt,
Zoo meenig ambachtsman,
Niet meer leven kan,
Hy tragt ook naar Vrecde,
Hy is zyn werk en couragie kwyt,
Dat komt al door den Oorlogstyd,
Die reyſen over 't land,
Trogten naar advenant,
Den Vreeden en welſtand.
Menig Soldaat zyn hert en luſt,
Is om den Vreeden en de ruſt,
Hy die zo menig Jaar,
In een droef gevaar,
Nu heeft moeten leven,
Hy is begeerig met al zyn verſtand,
Dienſte geraken in zyn Vaderland,
Want hy by dag en nagt,
De doodstyding verwagt,
Daarom naar Vreede tragt.
Ja ieder een met deezen tyd,
Sou wezen om den Vrêe verblyd,
Het geen wy hopen al,
Dat 't geſchieden zal,
Naar onze verlangen,
O zoeten Vreede gy zyt lang verwagt,
Niet zonder reden ieder u betragt,
Vertoond u het is tyd,
Op dat wy zyn bevryd,
Van Oorlog en ſtryd.

Zamenſpraak tuſſchen een Minnaar en Minnaares.

Op een Aangename Wys.

1.

Vaart wel beminde teer,
Myn hef myn uitgeleezen,
U afzyn krenkt myn zeer,
Tog het is volgens het ryksbegeer.
Dat ik ras van hier moet vertrekken,
Hoe de zaken zig op 't congres tot Ra-
Nog over de Vreede verſtrekken, (ſtad
Onderhandeling of het zal worden tot
ſtand gebragt.
Het zy tot Vreede of Oorlog,
Het zy tot Vreede of Oorlog.

2.

Minnaar u afwezenheid,
Kan my tot droefheid verſtrekken,
Maar ik hoop in korte tyd,
Dat gy my met de Vreede verblyd,
Dan zal men van vreugde galmen.
Als men zag het Vreedenslouwrier,
Van den Hemel ons toegewyd,
Daar zou een ieder weldenkend menſch
na trachten,
Dat de Vreede wierd verſpreid,
Over het ganſche Christenryk,
Over het ganſche Christenryk.

3.

Het was te wenſchen beminde lief,

Maar

Maar de Vreede heeft nog veel gevaren
Door de twisten die haar verſpreid,
En daaglyks komen op 't tapyt,
Die haar voor geen Vreede verklaaren,
Maar dikmaals haken tot den ſtryd,
Den hemel is 't alleen bekend,
Hoe den uitſlag nog zal weezen,
Of hy den Oorlog van ons wend,
En de Vreede tot ons zend,
En de Vreede tot ons zend.

4.

Minnaar hoe kan het mogelyk zyn,
Dat men zo wankeld met de Vreede?
Daar een ieder weldenkend hart,
Gevoeld dat Oorlog baart ſmart,
Zo lang het zwaard is uit de ſchede,
Dat voor het menſchdom dodelyk is,
Daar de Vreede en eendragtsband,
Tot nut en heil van alle menſchen,
Word op een goede grond geplant,
En gezegend van Gods hand,
En gezegend van Gods hand.

5.

Schoon Kind u wensch myn hart verblyd,
Mog myn oe zegen van God ontvangen.
Dat ieder Vorſt en mogentheid,
Haar niet tot de Vreede bereid,
Wie zou daar niet na verlangen,
Na de Vreede van Gods majeſteid,
Adieu ſchoon Kind voor deze keer,
Ik beveel u aan den alderhoogſten,
Tot ik weder by u keer,
Door den zegen van den Opperheer,
Door den zegen van den Opperheer.

Een aardige Klugt van een Koetzier en een Meid.

Stem: Wy zyn Huſaaren.

1.

Zou men het leeven/
In zyn jongen tyd.
Kanſpoed overgeeven/
Neen ik ben benyd/
Ik heb een Meysje jonk en aardig
O ze is zo, blyzig en zo lief en zy vaardig/.
Ik ſchuif de droefheid agter een zy/
Want ik zie dat de vreeſery/
Het Leven broſch maakt en bly/
Daarom zing ik met Annaatje/
Altyd meest van fal fal fal derideera/
En ſteek de Kraan in 't Daatje/
En roep Victoria.

2.

Laast zei het Meisje/
Wel Geer wat ben je mal/
Won jy een repsje
Met my in de Stal
Ik zey ag Kind/ ik durf het niet zeggen/
Maar ja ik wou wel eens by jou leggen/
Jy weet het is avond en lichte Maan/
En ik kan van liefde nog ſtaan/
Wil jy met my na de Stal toegaan/
Maar toe ſchaamde zich Annaatje/
En zong niet als van fal ſal fal derideera/
Ik hou niet van dat praatje
Ik zing Victoria.

3.

Laaten wy eens wandlen/
So maar zagtjes voort/
En van 't vreijen handelen/
Dat het niemand hoord/
Ach liefue zus myn Stalduur staat open/
Eventjes maar in het hoop gekroopen/
Nu zeg het meisje/ verzeker my dan/
Dat jy zal worden myn echte Man/
Daar heb jy dan het dit uit de pan/
O! En toe zong Annaatje/
Niet meer van fal fal fal deridera/
Ik steek de kraan in 't vaatje/
En zong Victoria.

4.

Daar liefde Zusje/
Daar is 'er myn hand/
Nou nog een kusje/
Na de minnebrand/
Geloof my/ ik zal het licht eer derven/
Eer 'k jou ooit zal laaten zwerven/
Ik veld de ontrouwer van jou eer/
Maar binne kort geef ik jou die weer/
Jonkman dat is voor u alle een leer/
Heb gy als ik met Annaatje/
Ook eens gedaen valt fal fal fal deridera/
Zeg daar noont ik verlaate/
Houd stand Victoria.

Een Nieuw Lied.

Op een aangenaame Wys.

1.

Komt hier al by gelopen,
Voegt u aan myn zy,
Wy zullen de waarheid kopen,
Het is een lied van my,
Hoe dat ik ben gevaaren
Al in myn jonge jaaren,
Ik zal 't u zingen gaan
Al in een kort vermaan.

2.

Eerſt was ik Zyde-winder,
Van myn zevende jaar,
Nog twaalf jaaren minder,
Ziet myn jong leven aan,
Ik moeſt ook leeren leezen,
Gelyk Kinders geprezen,
Zo bleef ik zeven jaar
In 't A B C, voorwaar.

3.

De Boeken ſprongen open,
En zo kwam ik 'er om,
En ben 'er doorgekropen,
Ik keerde 't blaadje om,
Van te leezen en ſchryven,
En hoorde niet meer kyven,
In minder dan een jaar
Leerde ik 't allegaar.

4.

Myn Vrouwtje kwam te ſterven,
Na drie jaaren gezwind,
Waar zal ik trooſt verwerven,
Ik heb nog een klein kind.
Dat moeſt ik kammen, waſſen,
En op myn ambagt paſſen,
Zo bleef ik zeven jaar
Bedroefde Weduwnaar.

5.

Toen ging ik weder trouwen
Een meisje als een Snaar,
Dat was myn tweede Vrouwe,
Van vier en twintig jaar,
Myn Vrouwtje deed negoſie,
Al voor een korte poſie,
En ziet van tyd tot tyd
Raakte ik myn geld kwyt.

6.

Myn Vrouw begon te ſpreken,
Wel hoe, Johan Baptiſt,
Gaat gy aan 't Apotheeken,
Dat 's meerder als ik wiſt
'k Moeſt potten en glazen ſpoelen,
En nooit myn dorſt verkoelen,
Maar ſcheide ſpoedig uit
Met dat Aptekers kruid.

7.

Toen moeſt ik leeren zingen
En op 't orgel ſpeelen,
Muziek en fraaije dingen,
Met zang en lieflyk kweelen,
Dit was myn meeſte vreugd
Al in myn jonge jeugd,
Maar al dit ſchoon gezang
Duurde al meê niet lang.

8. Toen

8.

Toen ging 'k aan 't zuiker bakken
Wel dertien jaaren lank,
Myn goed raakte met vlakken,
En vol van reuk en ſtank,
Myn Vrouw begon te zuchten,
Zyn dat geen droeve klugten,
En ſprak, wel Jan Baptiſt,
Heb jy dat niet gewiſt?

9.

Ik zei, myn lief Catryntje,
Schep jy maar goede moed,
Zy huilde als een kindje,
En keek zo zwart als roet,
Om dat, door 't zuiker bakken,
Myn kleeren zyn met vlakken,
Ik ſprak, 'k zal zeggen gaan
Wat hier moet zyn gedaan.

10.

Ik zal gaan liedjes zingen,
Dat ſtaat my zeer wel aan,
Van allerhande dingen,
Dan zal het beter gaan,
Of op het land te ryzen,
Maar zy begon te gryzen,
Dat ſtond naar niet wel aan,
Maar heb het tog gedaan.

11.

Tot Holland in de ſteden
Was ik myn liedjes kwyt,
Ik liep met wyde ſchreden
Al na de ſtad met vlyt,
Myn Vrouw die kwam my tegen
Omtrent ter halver wegen,
Tot Rotterdam de poort,
Nooit grooter vreugd gehoord.

12.

Wy dronken daar een kan bier,
En toen na huis getreden,
Met vreugde en plyzier,
In liefde en in vreede,
Toen gaf ik haar de ſchyven
Om koopmanſchap te dryven,
Catryntje was zo bly,
En 't huis vol melody.

13.

Zy ging aan 't koeken bakken,
Met twee pannen gelyk,
De Kinders aan het lagchen,
Als waren zy nu ryk.
De jongens aan het ſchranſen,
De meisjes aan het danſen,
Myn huis was vol plyzier,
En ik dronk een kan bier.

14.

Ik moet de Boertjes danken,
En ook de Burgery,
Haar tuiven en Blanken
Maaken ons dikmaals bly,
Zo dat ik koeken bakte,
Of dat ik koopmanſchapte,
Door geld en goede raad
Blyft myn winkel in ſtaat.

Droevig Verhaal, van een Jonge Dogter die tegen haar Ouders zin trouwde, en welke treurige gevolgen zulks heeft gehad.

Stem: ô wereld vol van overdaad.

Jonkmans en jonge Dogters hoord,
Een ſtuk zal ik ontleeden,
En ſpoedig brengen voort,
Hoe een Dogter met min
Trouwde tegen haar Ouders zin,
Maar zig bedrogen vin.
Zy trok dan met een Jonkman heen,
En liet haar lieve Ouders
Daar zitten in 't geween,
Zy trouwde met malkaar,
Maar ziet geen jaar daar naar,
Of kwam in droefheid zwaar.
Haar Man die ſchopt haar met de voet,
En ging verdommineeren
In 't kort haar geld en goed;
Zy heeft bitter geſchreid
Om de ongehoorzaamheid
Aan haar Ouders dien tyd.
Zy liet een brief na haar Ouders gaan,
En bad haar om vergeeving
Van 't geen zy had misdaan;

Zy ſchreef ach Moeder myn,
Mogt ik uw dienſtmaagd zyn,
Dan was ik buiten pyn.
Ik heb een kind twee maanden oud,
Dat ben zonder u weeten
Tegen wil en dank getrouwd,
Maar 't is my zo vergaan,
Dat ik moet bedelen gaan,
Zo gy my niet neemt aan.
Haar Moeder had om haar geſchreid,
Zo lang zy van droefenis
Was in het graf geleid,
Haar Vader ſchreef bezwaard,
Dat zy haar Moeder waard
Gehol en had in de aard.
En dat zy nu nog nimmermeer
By hem hoefde te komen,
Hy had genoeg hartzeer,
Zy mogt nu beedlen gaan,
Hy zou haar nooit ontfaan,
Nog nimmer neemen aan.
Zy viel in onmagt door den brief,
Waaruit zy kwam te hooren
Dit ſmertelyk verlies;
Zy ſprak ach Moeder myn,
Moeſt ik de oorzaak zyn
Al van uw dood en pyn.
Helaas mogt ik u nog eens zien,
Eer u de wormen knaagen
Door uw vleesch en bien,

En dat den Hemel gaf
Ik by u in het graf
Mee verrotte tot kaf.
Adieu, adieu, ontrouwe Man,
Ik gaa na myn Moeder ryzen,
Dat die my nog zien kan,
Gy zyt de oorzaak snood
Al van myn Moeders dood,
En my nu nog verstoot.
Bedroefd is zy toen heen gegaan,
Door Bos, Velden en wegen,
Tot den avond kwam aan,
By een boom zeeg zy neer,
Haar kindje schreidde zeer,
En zy had geen zog meer.
Zy sprak myn schaapje kost ik gaan,
En met myn bloed u laaven,
Gelyk een Pelikaan
Somtyds zyn Jongen doet,
Gy wierd weldra gevoed
Al met myn vleesch en bloed.
Des s'morgens kwam zy in de stad,
Daar zy haar oude Vader
Fluks om genade bad,
Maar die zo toornig vind
Dat hy Moeder en Kind
Stoot uit zyn huis gezwind.
Zy sprak, ach Vader, 'k heb misdaan,
Ik bid, wil my vergeeven,
't Geen ik heb kwaad gedaan,

Maar 't was vergeefs gevleid,
Ho droevig zy ook ſchreid,
Kreeg geen barmhertigheid.
Zy ging met twee Buuren voorwaar,
Na de doodgraaver heene,
Dat was een Vriend van haar,
Die door zyn gunſte groot
Haar Moeders graf ontbloot,
En zag haar leggen dood.
Zo haaſt als zy haar Moeder zag,
Riep zy, ach myn Behoeder,
Al met een naar geklag,
Hier ſtaat uw droevig Kind,
Dat gy zoo hebt bemind,
En nergens troofl meer vind.
Als zy ſprak deeze woorden zwaar,
Kwam uit haar Moeders neuze
Springen het bloed nog klaar,
Daar de Buuren ſchreide zeer,
En zy viel op die keer
Dood op haar Moeder neer.
Denk eens wat droefheid dit wel gaf
Voor de Aanſchouwers alle,
En welk een zwaare ſtraf
Een kind gebeuren kan,
Die van haar Ouders dan
Geen goed raad hooren aan.
Haar Vader wierd dit aangezeid,
Hy wierd door deeze tyding
Haaſt in het graf geleid,

Voor

Voor hy te ſterven kwaam,
Maakt' hy 't kind erfgenaam
Van al zyn goed te zaam.

Klagt van DAMON op het graf van PHILIDA.

Stem: Slaapt gy nog myn Welbeminde.

1.

ô Myn dierbaarſt zielsbehaagen/
Gy ruſt hier/ hier in 't ſombre graf
En ik moet wanhopend klaagen/
Verdiende ik ooit ſo ſwaar een ſtraf?
Zult gy nooit myn ſtem weer hooren/
ô Myn tedere echtgenoot!
Zyt ge altoos voor my verlooren;
Dit balt harder dan de dood.

2.

Misſchien ziet ge uit 's hemels zalen/
Treurig op uw Damon neer/
Hemel! 'k bid uw duizendmaalen/
Geef my myne ega weer!
Hoord gy dan niet naar myn ſmeeren/
Ben ik uwe gunſt ontwaard?
Ach betoon dan uw ontfermen/
Om myn hoofd door haar gebaard.

3.

Het teder hoofd met ſchreidende oogen
Hoopt geſtadig meer en meer:
„ Dader! heb toch mededoogen/
„ Geef my de moeder weer/

Kom.

Hemel klagt doet my bezwyken/
'k Zie en hoor niet als geween/
Wanneer zal my dit ontwyken/
Hemel! ach! waar vlugt ik heen.

4.

Vlugten! . . . neen! 'k will liever sterven
Op het graf van Phillida/
Deeze plaats kan ik niet derven/
Alles beeld my/ waar ik ga/
Phi. ba! myn bemind! myn leeven!
Hoor gy dan niet naar myn klagt?
Waarom my dan 't hyoost gegeeven/
Dat steeds jeugdig my verlacht.

5.

Moest gy in uw jonge jaaren/
Reeds ten prooi der wormen syn
O neen! deed u dan saam bezwaaren/
Zo veel schoonheid/ slechts in schyn
Uwe lieve flonkerende oogen/
Staarden me altoos teder aan/
Hemel! hield gy zulks gedoogen/
Dat zy moest ten graave gaan.

6.

Waar 'k doe niets als brugteloos smeeken
Niemand stoort zig aan myn bee/
Myne klaagt is reeds bezweken/
Bond ik hier myn leegerstee/
'k Zal dan naast myn eega slaapen/
Weder met haar zyn vereent/
Hemel bemind zoude ik dan raapen/
Hier! hier naast haar hil gebeent.

De

De Verlaatene Minnares.

Stem: O Schoonſte aller Vrouwen.

1.

Broeder.

Waarom zit gy te ſchreien;
Myn alderliefſte meid?
Gy moeft u thans verbleien,
Daar gy gelukkig zyt.

Zuſter.

Zou ik gelukkig weezen,
ô Neen! dat hebt gy niet,
Wat ramp heb ik te vreezen,
En wat al ergernis.

2.

Broeder.

Hoe zo! wat mag u deeren?
Is uw dan iets gebeurd.
Kan ik u rampen weeren,
Waarom is dat gy treurd?

Zuſter.

Ach neen! myn waarde Broeder!
Myn ramp is veel te groot,
Hoe ſtil ik 't belt myn moeder?
Wie helpt myn uit de nood?

3.

Broeder.

Maar zus! gy mist uw zinnen,
Gy zegt myn niet met al,
Kan iets op uw verwinnen?
Ach! zeg my 't ongeval.

Zuſ-

Zuſtet.

Welaan! 'k zal uw doen hooren:
Myn Karel is gevlugt!....
Ik heb hem gantsch verlooren.
Daarom is 't dat ik zugt.

4.

Broeder.

Uw minnaar? wilke ſtreeken!
Waarom is dat geſchied?
Is zyne min bezweeken!
Maar zus! 'k geloof het niet.

Zuſter.

Het is zo waar wy leeven;
Of ſchoon gy 't niet gelooft
Wie zal my 't wedergeeven,
Dat hy myn heeft ontrooft?

5.

Broeder.

Heeft hy uw iets ontnoomen,
Dat onbetamelyk is?
Wat rampen moet gy ſchroomen,
En wat al droeffenis.

Zuſter.

ô Ja! die trouwloozen,
Is weg! ô my wat ſpyt,
Ik moet van ſchaamte bloozen:
Want 'k ben myn Roosje kwyt.

Een Nieuw Lied.

Stem: Van Katryn.

1.

Vrienden hoort na dit aardig lied /
't Is op de Agterburgwal geſchied /
En wil jy het nog nader hooren /
Het zal uwſchen jou oor behooren /
Op 't hoek van een ſteeg /
Het huis dat ſtaat leeg /
Daar in een raare hiſtorie hreeg.

2.

De naam van het Meisje weet ik
omtrent /
Misſchien heb jy haar ook wel gekent /
Zy was in zyn oog een ſchoon godinnetje /
Aardig van bakkes een blosſ in haar kinnetje /
Het herſchap gloop ſtil /
Met haar goeje wil /
Zy haar in huis als jy 't weeten wil.

3.

Op ſy met hem voort na boven gegaan /
Op zweegs hem haar moetje bleeven aan /
Toen zei zy wil je myn bedbegoed ook
hyhen /
Hy vogt dat begint hier mooi na te lyke
Op kwaamen na bed /
En met kwam de pret /
Wyl zy al was in poſtuur gezet.

4. Op

4.

En Waaren beide als vuur zo heet /
Maar 't geen haar zo geweldig speet /
Dat hierd toen geschied in 't best van
't minnen /
En stonden als verbeistert van zinnen /
Maar hort daar aan /
En zy weer gegaan /
Want het stond haar zo hertlijk aan.

5.

Kom ga nu sei se met myn naar beneen /
En drink dan met my een kopje thee /
Dan zullen wy nog eens zamen praaten /
Hoe wy het boven hebben gelaaten /
Hy ging met gemak /
En rookte Tabak /
En hort daar aan kreeg hy de zak.

6.

Hy staarde het meisje tot present
Maar zulke kleeren was sy ongewent /
Een zwarte hiri van een Schoorsteenveeger /
Die door het roet nog al zwaar zal weegen /
Een stof en een kous /
Een oude smous /
Denken wat dunkt uw van die klous.

Toen zy dit pakje kreeg in haar huis /
Dat maakte zo gewis een groot gedruis /
Een zo o vleid heeft sy's selfs gedronken /
En dan haar kostuel leeg geschonken /
Weeg vlug wijn /
Zeker niet kijn /
Maar 't moest uit haar Tisfrouws helder
zijn.

8. Toen

8.
Toen hoorg zy zeker ſpraakwater in /
Wel ſprak zy dat 't al een raare begin /
Maar de moeder die ſtraam het te hooren /
De meid die mag dronken ſy hoor het niet ſmooren /
De moeder hiet maar /
Die magdte alles haar /
En nebigde de bylende op malkaar.

9.
Zy zaten te zamen aan den diſch /
Haar minnaar die van de voorh niet wist
Uwaan oon / want hy dagt eens heeplyks te ſmullen /
Maar hy wiſt niet dat zy hem zou kullen /
Zy ſpeelden toen haart /
Hier zamen gepaart /
En hy verloor haaſt hop / lpf en ſchapt.

Een Nieuw Lied.

Stem: Dat ſlegts myn Minnaar, enz.

1.
Nu zit ik treurig en alleen,
Terwyl myn minnaar is gaan ſcheiden
Ik ben vol droefheid en geween,
Ik hoop den Heniel zal hem geleiden,
Ach dat de Vree! Ach dat de Vree!
Te Land en Zee, te Land en Zee,
Ach kom doch ſpoedig heve Vree!

Zoals

2.

Ach dat de Vreede zyn uitflag,
Liefde tot God en alle menſchen,
De gunſt men van den Heer verwagt,
Wie zou niet na de Vreede wenſchen,
Ach dat de Vree! Ach dat de Vree!
Te Land en Zee, te Land en Zee,
Ach kom doch ſpoedig lieve Vree.

3.

Hoe meenig zugt er in zyn lot,
Ja duizenden in andre landen,
Die dag en nagt ſmeeken tot God,
Daar 't oorlogsvuur reeds is an't branden,
Al om de Vree! Al om de Vree,
Te Land en Zee, te Land en Zee,
Ach kom doch ſpoedig lieve Vree!

4.

Myn dunkt ik zie 't in myn geeſt,
Door Gods almacht en gunſt beſtieren
Dat men van da kbaarheid een Feeſt,
Een dag van vreugd en blydſchap viere;
Al om de Vree! Al om de Vree!
Te Land en Zee, te Land en Zee,
Ach kom doch ſpoedig lieve Vree.

Neêrlands Volk tot Bekeering aangeſpoord, naa 't voorbeeld der Niniviten.

Stem: ô Holland ſchoon.

1.

Hoord toe gy Nederlanders all
Daar ik u ſtel te vooren,
Een over lang bekend geval,
Ninivées Volk beſchooren,
Het welk zeer zwaar gezondigt had,
Vermits 't, van weelde en welluſt zat,
Den zeegen niet erkende,
Nog zig van 't kwaad afwende.

2.

God, die dat lang verdrooten had,
Geeft Jona laat te trekken
Naar Ninivé, die groote Stad,
Om 't Volk nog op te wekken
Tot boete en een waar berouw,
Op dat het dus ontwyken zou
Zyn ſtraf en ongenade
Die 't op zig had geladen.

3.

Dan, wat gebeurd er, Jona vlucht,
(Verſmaad de Stem des Heeren,)

Naar Tharſis, al was hy beducht
Om 't Volk nog tot bekeeren
Te noodigen! --- geen wonder dan
Dat 't Schip, waarop deez' vroome Man
Ter zee zig had begeeven,
In nood raakt', en 's Volks leeven.

4.

Maar Jona, by zig zelf bewust
Van 't geen hy had misdreeven,
En om 't Scheepsvolk daar door gerust
Te ſtellen, bied zyn leeven
Hen aan, door in den groote vlood
Zig te doen werpen; --- maar hoe goed
Zag men dit kwaade maaken
Toen 't onheil kwam genaaken.

5.

Een Walvisch, in deez' groote zee
Naby het Schip gezwommen,
Slokt Jona in, en neemt hem meê,
(Wie moet hier niet verſtommen
Van zulk een zaak!) naa 't droogeſtrand,
Daar hy hem uitſpouwt op het Land;
Zo dat Jona's gebeden
Verhoord wierd op dit heden.

6.

Nu krygt hy andermaal de last
Naar Ninivé te trekken,
Om 't Volk, dat nog zó zondig was,
Dit onheil te ontdekken:
„ Dat hunne groote en ryke Stad,

„ Met

„ Met alles wat het in zig had,
„ Zelfs binnen veertig dagen
„ Van 't oordeel zou gewaagen."

7.

Dit deed Jona, en deeze taal
Vond ras by Vorst en Grooten
Dit zo betaamelyk onthaal,
Dat zy voor vast beſlooten,
Om ieder Menſch, 't zy arm of ryk,
De Beesten zelfs, ootmoediglyk,
Nedrig, te doen verkeeren,
Om 't oordeel af te weeren.

8.

En, ſchoon het Volk van Ninivé
Dit niet deed met hun harte,
God zag tog op hun ach en wee,
Ja, redt hen uit de ſmarte,
En wend deez' welverdiende ſtraf
Nog gunſtig van hen alle af. —
Zondaars, kom hier uit leeren,
U in tyds te bekeeren.

9.

Dit verdroot Jona, die weleer
Straf op zig had geladen,
Om dat hy de last van zyn Heer,
Al vluchtend', ging verſmaaden,
En voor zig zelf liefst denken wou
Dat 't oordeel hen niet treffen zou,
Maar door die zelfde daaden
Kwam hy in ongenade.

10.

En nu wierd 't tog niet uitgevoerd!
Dit deed Jona zeer twiſten,
En maakte zynen geest beroerd,
Maar God 't geval beſlischte,
En ſprak: „ Hoe, zou Ik Ninivé,
„ Met zoo veel Menſchen en ook Vee,
„ Niet ſpaaren! ja, 'k zal toonen
„ Dat Ik hen wil verſchoonen."

11.

Leer hier, ô Menſchen, wie gy zyt,
Deeze voornoemde zaaken
Met aandacht en eerbiedigheid
U ten nutte te maaken,
Opdat dus Kerk en Vaderland
Gezegend zy aan alle kant,
En we ons hierin verblyden,
Als in voorige tyden.

12.

Leer tog uit Jona's last en raad,
Ninivée's Volk gegeeven,
Afſtand te doen van 't zondig kwaad,
Tot behoud uwes leeven,
Opdat de welverdiende ſtraf
Gunſtig van ons mogt wyken af,
En wy 't goede betragten,
Dan heeft men heil te wagten.

13.

Dan zou 't gezegend Nederland
Door vreede en welvaart groeijen.

Een ieder zou dan in zyn ſtand
Door Scheep- en Koopvaard bloeijen,
Dan zou Gods Knegten, Naam en Dag,
En Heilig Woord, met 't diepſt ontzag
Worden in acht genomen,
Tot blydſchap van de Vroomen.

14.

Vlugt hiertoe, door het waar geloof,
Naar Jezus, uwen Heere,
Blyft tog niet voor Zyn heilſtem doof,
Wil Hem dus niet ontëeren;
Denk, gy verſmaad Gods grooten Zoon,
En, met Hem, den Genade-loon,
Die Hy, door bloedig ſterven,
Voor Zondaars ging verwerven.

15.

Nog wil Hy u ten Redder zyn,
Ei, laat u door Hem raaden;
Ontzaglyk zal het oordeel zyn,
Voor hun, die Hem verſmaaden! ---
Maar, zalig dien Elendeling,
Die in deez' ondermaanſche kring
Tot Hem dus is gekoomen,
Die heeft voor niets te ſchroomen.

Een Nieuw Lied van een Zoon die een Ryk Huwelyk had gedaan, en zyn Ouders om hun Armoede verſmaade.

In Vlaanderen aldaar,
Daar waren twee luiden woonagtig,
Zy hadden een eenige Zoon,
Zy lieten hem leeren en bragte
Op Hooge en laage School;
Als hy was wel geleerd,
In 't ſtuk van daar te woone,
Kwam hy by een Landsheer,
Daar wierd hy Rentmeeſter
En nam 't alles waar,
Hy was zoo kloek van geeſte,
Kloek was hy van 't gevaar.
Na eenige tyd verloopen,
Kreeg hy tot zyn Huisvrouwe,
Van deze Heer, wel my hoord,
Een Dogter om te trouwe,
Met veel goed daar hy beneaven,
Woonde op een Kaſteel,
Zeer rykelyk van leven,
Knegten en Meiden veel:
Zyn Vader en zyn Moeder,
Die zyn nou in bezwaar.
Wy moeten gebrek lyden,
En ons Zoon aldaar,
Die heeft de weelde,
Laaten wy tot hem gaan,

Dat

Dat hy ons wat meede deelde,
Hebben veel aan hem gedaan,
Zy reisden met verdriet,
Tot dat zy by hem kwaamen,
Spraaken myn' Zoone ziet,
Wy zyn uw Ouders te zaamen,
En wy kunnen niet meer werken,
Gy zyt nu een Ryk Man,
Ik bid wild ons wat verlerken,
Van 't geen gy maar kan:
Hy ſprak, ik kan uw niet,
Weg Bedelaars te zaamen,
Vertrekt van myn Gebied,
Komt gy myn beſchaamen,
Den duivel mag myn ſchenden,
Plaagen by dag en nagt,
Als ik uw beide kenden,
Of ooit myn leven zag:
Den Vader ſprak met rouw,
O Zoon! God zal u ſtraffen,
Dat gy verſmaad ons nouw;
Maar hy begon te lagchen,
Hy zei, den Heer van boven,
Die moet myn heerlyd
Verſtommen en verdooven,
Zoo gy myn Ouders zyt;
Hy wou ze kenne niet,
Zy moeſte weer vertrekken,
Met weenende oogen ziet,
Vrienden wild hier op letten;
Zoo haast hy hem om ging keeren,
En ging wandelen in zyn Zaal,
Den Satan kwam temteeren,
Sloeg hem zoo menigmaal,

Dat met zoo hardeſlag
Dat hy ter aard' moeſt vallen,
En hy lag in onmagt
Zes uuren ten getallen,
Toe is hy weer wat bekoomen,
Meende nog te ſpreeke ziet;
Maar het was hem al ontnoomen,
Stom was hy en hoorde niet!
Hy was ziek van de ſchrik,
Gelyk men wel kon bedenken;
Bleef in den Satams ſtryd,
Die hem altoos kwam krenken,
Met knypen in zyn leeden,
Zoo dat hy nooit had rust,
Zes daagen lang met reeden,
Zoo lag hy in onlust,
Toen haalde hem de dood
Uit dit elendig leven;
Vrienden dog na myn hoord,
Wild aan u Ouders geven,
Neemt tot een exempel waardig,
Dat zy het wel verſtaan,
Die haar Ouders verſmaaden,
Hoe dat het haar zal vergaan.

Echte Beſchryving of Omſtandig Verhaal,

VAN DE

HEER LUITENANT STUART,

Commandeerende de Kotter de Zee-meeuw.

Zynde een extract uit een brief van Madra, in dato 22 Sept. 1796.

Meldende, dat op de hoogte van 36 à 37 graaden, een Deensch O. Ind. ſchip in brand was geraakt, waarvan de Kapitein en 12 man, met Goud, Zilver, en de beste goederen, waar mede zy zig wilde verryken, op een vreemd vaartuig, dat aan boord kwam om 't ſcheeps-volk te redden, de vlugt namen laatende het andere volk in nood, 't welk met ſloepen en vlotten van 't brandende ſchip vlugtten, maakende een touw vaſt aan 't ſchip waarop de Kapitein en voorn 12 man waren, ten einde zig by 't leven te bewaaren, dan, 't zelve wierd door de Kapitein en Matroozen afgeſneeden; waarna zy nog haar beſt deeden, om wederom by het vaartuig te komen, maar als deeze ongelukkigen aan het ſchip waren, wierden zy door kanonſchooten 'er van afgeweerd.

Nu was alle hoop, na den mierſch geſproken, vergaan, en geen ander vooruitzigt als de dood, zynde aan de eene kant de holle zee, en aan de andere kant haar Kapitein, die hen wreeder als een Barbaar behandeld had, doch zy ſloegen haar oogen en handen na den Hemel, roepende, Heere, wilt ons beſchermen! en, zyt ons arme Zondaars genadig, anders moeten wy hier alle ſterven!

Dan, wat gebeurd 'er! Luitenant STUART, (die deeze kanonſchooten gehoord had, wende zyn vaartuig 'er na toe, met dat gevolg, dat hy het brandende wrak ontdekte, waaraan nog verſcheide menſchen vaſt hielden, wiens handen reeds verſchroeid waren.) redde deze ongelukkigen, bragt hen, benevens die, welke op de vlotten dreeven, by zig aan boord, terwyl hy de ſloepen, en de manſchappen die 'er in waren, agter zig op 't ſleeptouw nam, vermits zyn ſchip te klein was om hen alle te kunnen bergen, en bezorgde ze, na zes dagen en nagten op zee gezworven te hebben, te Madra, by de Deenſche Conſul, aan wien hy kennis gaf van 't ſlegte gedrag van hun Kapitein en 't overige ſcheepsvolk, en die hen in 't hospitaal deed gaan, daar men hen van koſt en kleederen verzorgde, tot zo lange dat zy met een vaartuig na hun Vaderland terug gezonden wierden, dankende met hart en mond voor zulk eene gelukkige uitredding, erkennende voorn. Luitenant hiertoe als het middel, die hen aantoonde, niets meer gedaan te hebben dan hy verpligt was; welke reden zo veel invloed op 't hart van deeze ſcheepelingen maakte, dat zy hem alle dankbaarheid betoonde, en deeze groote liefde daad by alle gelegenheid vermelde, gelyk gy verder in het Lied kunt leezen.

Kan gezongen worden op de wyze

O Holland ſchoon, gy leeft in vree.

1.

O Menſch / hoort eens na mijn verklaeren/
Gods wonder zal ik openbaeren /
Zo als ons thans de Text bedient/
Wanneer de Menſch ſlaet zeer verlegen/
Dan toont God zijne hulp en zegen/
Gelijk ik melden zal in dit Lied.

2.

Wanneer men is in doodsbenouwen/
Dan kent God die op u betrouwen /
En redt zijn Volk uit hun elend /
Hy die doorgrond herten en nieren /
En komt door zijn Almagt beſiteren/
Dat hy zeer ſpoedig hulpe zend.

3.

Al ſchijnt de moed geheel verloozen /
God wil 't gebed des Zondaers hooren/
Hy redt den Menſch uit al zijn nood /
Wordt gy verlaten van Barbaeren /
God kan een Menſch een Vriend vergaeren /
Zijn hulp is algemeen en groot.

4.

Uit Madja wordt ons klaer beſchreeven /
Ik zal het u ten teken geeven /
Hoe dat een Heenſch Oostindies-baet /
Op de hoogte van 37 graeden /
Zo als ik u zal kenbaer maeken /
Geraakte in de brand alhaer.

5.

Het Vaertuig tot een prooi der vlamme /
Men kon de brand niet overmanne/
Daer kwam een vijfent baertuig aen boort /
Borg haer Kapteyn met traelf Perſoonen /
En 't Goud en Silver / zeer ſchoone /
En liet het ander Volk in nood.

6. Nie-

6.

Riepen met traenen in haer oogen /
O Heer / zyt nog niet ons bewoogen /
En wil ons in de noodt bystaen !
O Heiland / wil ons toch ontfermen /
En spoeden na ons broedig hermen /
Want anders moeten wy vergaen.

7.

't Volk met heermen en broedig zuchten /
Al na de sloep en vlotten vluchte /
Wachten 't touw vast aen 't scheepsboord /
't Welk den Kaptyn heeft los gesneeden /
En dagt niet eens aen haer gebeden /
Wie heeft zoo'n wreedheid ooit gehoord.

8.

Het Volk dat yield niet op met roesen /
En wilde na het Vaertuig spoejen /
Maer als zy naderde aen 't Schip /
Toen vuurde zy uit de Kanonnen /
Zo datze niet nader komen konnen /
Helaes / wat bange vreés en schrik.

9.

Maer God die dees benaeuwde herte
Niet laet vergaen in haere smerte /
Meer getrouw is al zyn Woord:
Een helper wierd aldaer gevonden /
En door des Heeren macht gezonden /
Die had de schooten klaer gehoord.

10.

De Koster de Zee-meeuw / zo wy leezen /
Zyn trouwe daet moet zyn geprezen /
De Heer luitenant Stuart is zyn naem /
Een Man die zyn hoop is en wenschen /
Waere liefde voor zyn Medemenschen /
Kwam met zyn vaertuig daer op aen.

11. En

11.

Zodra als hy zyn Schip daer wende /
Lag hy veel volk in groot elende /
Ontdekte daer een zwaere hyand /
Hy deed zyn best om te labeeren / /.
En haer te redden na zyn begeeren /
Gelyk als ons vermeld de Grant.

12.

Aen 't wyak dat daer nog lag te branden /
Vongen verscheiden met haer handen /
Die van 't vuur waren verschroeid /
Hy heeft met vlyt haer ingenoomen /
Om van het onheil te onthomen /
Die wat oprechte liefde doet.

13.

Al die nog op de vlotten dreeven /
Behielde nog door hem het leeven /
Hy bergde ze by hem aen boord /
En dankte God voor zyn weldaeden /
Dat hy uit loutere genade
Haer nog verlost heeft uit den nood.

14.

Al die nog in de sloepen waeren
Redde hy ook uit doodsgevaeren /
Nam hem op 't sleeptouw agter na /
So dat zy nog zes dagen en nagten
Al in de holle zee-doorbragten /
En kwam tot Madra wilt verstaen.

15.

Sy dankte God met hart en monde /
Die haer bevryd had op die stonden /
Door deeze edele Menschenvriend ;
Hy hebt / naest God / aen ons gegeven
Behoud al van ons tydlyk leeven /
En hebt die eer en lof verdiend.

16. Er-

16.

Och wilt aen myn geen eer bewyzen/
Maer God voor zyne weldaed pryzen/
Gelyk men leeft in de Schrifture;
Bemint u naesten als uw eigen/
Wilt gy gena by God verkrygen/
Wilt hem dan dienen op den duur.

17.

Men ging het aen den Conſul melden/
Die men de zaek in handen ſtelde
Van haer: Kapitein/ hoort aen/
Over syn wreede handelwyze/
Des Menſchen hert moet daer van gryzen/
Wat dunkt u van deez' wreet tieran.

18.

De Conſul ging het overwegen/
En onderzogt het ſtuk ter deegen/
Gelyk als Stuart heeft gezeid/
Bezorgde 't Volk van koſt en kleeren/
Als ook een plaets om te logeeren/
En toonde zyn milddaedigheid.

19.

Sodra een ſchip zig daer liet vinden/
Om na haer Vaderland te zenden/
Dat was voor haer een blydſchap groot/
Bleven wy zullen dankbaer weezen/
Syn liefde die moet zyn geprezen/
Die ons verloſt heeft van de dood.

20.

Als wy in ons gemoed betrachten/
En overwoege in de gedachten/
't Onderſcheid van Menſchen/ wilt verſtaen/
Stuart behield haer in het leven/
Gelyk ons duidelyk word beſchreven/
Wy reden over de honderd man.

21. Als

21.

Als hy 't van haer Kaptyn beſchouwen/
Hoe hy syn Volk liet in benouwen/
Hy had gebozgen de beſte ſchat/
En liet syn volk in het verdeeven/
Die alle hadden moeten ſterven/
En vlugte op een heemt ſeegat.

22.

De oorſpzong van alle de kwaeden
Is het bedzog/ zeer bzoeg en ſpade/
Waer uit ſpzuit alle haet en nyd;
Men ziet/ helaes/ in deeze dagen/
Meer haet en nyd als liefde dzagen/
Doo2 de ganſche wereld wyd.

23.

Denkt hyp/ God zal de zonde wzeeken/
Die syn Medenmenſch liet in gebzeken/
Hy is een ſtraffer van het kwaed;
Al die de weg weet en niet wandelt/
Zal van God wozden ſtzeng behandelt/
Maer dan zal 't weezen veel te laet.

24.

Waer die Barbaeren onbezonnen/
Die niet het werk des Heeren konnen:
Verlieten deeze harten wzoed/
Waer wie zal tog de hand des Heeren
Of syne almacht werking keeren/
Schoon dat de dwaes het niet en weet.

25.

Want ziet 's hu gunſt is reeds gebleeken/
Syn almacht ſtelde daer een teken/
En 't volk dat wierd doo2 hem verloſt/
Dat deze man aldaer moeſt komen/
Van God gezonden als de bzoeder/
Weeg hem te nog van ſlaven dooſt.

26. Als

26.

Och / mogten wy dit ſtuk doorgronden
Dat eendracht wierd by ons gevonden /
En liefde tot syn Evenmenſch.
Want daer God is daer is syn zegen /
Syn gunſt daelt op ons aller wegen /
Och mogt dit zyn ons hartenwenſch.

27.

Och Chriſten menſche / mogt dit ſtrekken
Om u tot harte op te wekken /
De Heer te bidden / vroeg en laet /
Of hy 't onheil van ons wil keeren /
En ons in liefde ſaem vermeeren /
En behoeden voor alle kwaed.

28.

Die God / die wond'ren in 't werken /
Zal / wenſch ik / ook uw geeſt verſterken /
Tot in uw laetſte levenstyd /
En u voor druk en ramp bevryden /
Nemen u daerna uit het lyden
In zyne volle zaligheid.

29.

Om daer met al de Hemelingen /
Het halelujah ſaem te zingen /
En 't blyd' hoſanna voor den Thron /
Het heilig / heilig is onz' Heeren /
Daer in het licht van 't Lam verheeren /
By Geeſt / God Vader / en zyn Zoon.

30.

Om daer in Jezus Bruilofts-zaelen
Te houden eeuwig d'hemelmale /
Dat voor de Vromen is bereid /
Om daer de vreugd te mogen hooren /
Die hier geen ſterfling komt te vooren /
In de eindeloze eeuwigheid.

Een

Een Nieuw Lied, van de Gouverneur.

Stem: Ziet hoe gelukkig zynze dan.

1.

O Waareld vol van overdaad!
Wat baand gy open Wegen?
Tot alderhanden kwaad:
Tot wraak bedryf en Moord,
Een zaak noyt meer gehoord,
Zal ik u brengen voort, enz.

2.

In Zeeland is dit Feyt geſchied:
Ter tyd doen Hertog Karel,
Voerde het groot gebied:
Zyn Gouverneur bekend,
Heeft hem tot kwaad gewend,
Dog kreeg een droevig end, enz.

3.

Hy ſloeg een geyl en dertel oog,
Op eenen Edel-Vrouwe,
't Geen hem op 't laaſt bedroog:
En ſprak myn herte-lust,
Zal nimmer zyn gerust:
Voor gy myn Vlamme blust, enz.

4.

Zy als een Eerbaar kuyſche Vrouw,
Sprak Heer zou ik verbreken,
Met u de Echte-trouw,
Zoud ik myn lieve Man?
Doen zulken grouwel an,
Ach ſpreekt daar nimmer van! enz.

5.

Hy met een opſtinaat gemoed:
Ging hem na huys toe keeren,
Heel toornig en verwoed:
Hy liet van ſtonden aan,
Zyn Dienaars heenen gaan;
Haalden haar Man gevaan, enz.

6.

Betigte hem met Land-verraad:
Zyn Vrouw geheel verſlagen,
Die vraagd' op heeter-daad:
Wat mag de oorzaak zyn,
Dat dus myn Man vol pyn;
Hier moet gevangen zyn? enz.

7.

U Man ſprak hy wou 't Land verraan:
Ik zal hem door Beuls-handen,
Doen 't hooft van 't Lichaam ſlaan:
Maar by myn Magt ik zweer,
Voldoet gy myn begeer,
Gy krygt u Man dan weer:

8.

De Zond' werd hem vergeven dra,
Voldoet gy myne luſten,
Zo krygt u Man gena:
Dies kiest in dit geval,
Myn wil te doen voor al,
Of ik hem ſtraffen zal: enz.

9.

De kuyſche Vrouwe toog mitsdien;
Zeer bitterlyk aan 't ſchryen
Zey, 'k zal myn Man dan zien,
't Hooft vallen voor hem neer,
Of afſtaan van myn Eer,
En doene uw begeer: enz.

Myn

10.

Myn lieve Man is myn zo goed,
Als eenig ſchat op Aarden,
Of als myn eer my doet:
Myn Man myn regter-hand,
Moet een van hy aan kant,
O God doet my byſtand! enz.

11.

De Booswigt greep haar by der hand,
In 't midden van haar klagen,
Wierp haar op 't Ledikant,
En heeft zeer ongerust,
Zyn geyl en dertele lust,
Tot walgens toe geblust, enz.

12.

Toen ſprak hy Vrouwe gaat nu heen,
Op morgen moogt gy halen,
U Man uyt het gewéen;
Bedroeft is zy gegaan,
Hy liet van ſtonden aan,
Haar Man het hoofd af ſlaan, enz.

13.

Des morgens opend' zy haar deur,
En ging vrymoedig treden,
Voort na den Gouverneur:
Zy ſprak Groot-mogend Heer,
Geeft my myn Man nu weer,
Voor myn geſchonden Eer, enz.

14.

Hy riep twee Dienaars voor den dag,
Die bragten haar ter plaatze,
Daar zy haar Man aan zag:
Daar lag hy zonder Hoofd,
Van 't bloedig Zwaard verdooft,
En 't leven wreed ontrooft, enz.

15.

Zy viel op 't doode Lichaam neer,
En kuſten zyne Wangen,
En ſchryden om haar Eer,
'Trok 't hayr uit d' Harſſe-pan,
En riep, ô ſuo Tyran!
Vermoord gy zoo myn Man, enz.

16.

Zy ging al zinloos en verwoed,
En klaegden aan haar Vrienden,
Haar aldernaaſte bloed:
Den Gouverneur ô ſchand!
Heeft my myn eer ontmand,
Myn Man geleyd in 't zand, enz.

17.

Haar Vrienden ſpraken Nigt wel hoe!
Laat ons van Zeeland reyzen,
Terſtond na Holland toe,
Beklagen daar dit kwaad,
En grouwelyke daad,
Aan d' Hertog groot van ſtaat, enz.

18.

Men kwam zeer haast en ongemeen,
Tot Delft binnen ryden,
Men ging ten Hove treen,
Zy ſprak den Hertog aan,
Deed' hem de zaak verſtaan,
Hoe 't al was toe gegaan, enz.

19.

'k wreek den Dood van mynen Man,
Wreekt myn geſchonden eere:
Zo ymand wreken kan,
U Valſchen Gouverneur,
Die bragt my in 't getreur,
Beſtel hem ſtraf daar veur, enz.

20.

Dan Hertog ſprak U wel verzind,
En let wel op U reden:
Hy is my een goed vrind;
Dus zegt in dit geval,
De zuyvere waarheid al:
'k Zweer ik hem ſtraffen zal, enz.

21.

Maar zo 'k dees zaak onwaar bevind,
Zo zal ik u doen ſmaken,
De dood die u verſlind:
Ik daag hem voor het Regt,
Dus hier in overlegt,
Bedenkt wel wat gy zegt, enz.

22.

Zy ſprak, myn Heer zo 't is onwaar:
Zo laat myn Lichaam zagen,
Aan ſtukken van malkaar:
Of helpt my onder d' Aard,
Door een Scherp-regters Zwaard;
De doou my niet vervaard, enz.

23.

Den Hertog liet den Breden Raad:
Terſtond ten Hoof vergaren:
Om dit vervloekte kwaad;
Te ſtraffen ongemeen,
Men deed de Vrouw geleen:
Daar in een Kamer treen, enz.

24.

Toen kwam den Booswigt voor den dag
Voor d' Hoogen raad verſcheynen,
En ſprak met bly gelag;
Wat is d' oorzaak myn Heer?
Dat ik op u begeer:
Kom reyzen hier dus veer, enz.

25.

De Hertog ſprak hem vreeſlyk aan,
Gy Eer-vergeten ſchelm,
Wat kwaad hebt gy gedaan?
Een Eerb're Vrouw verkragt,
Haar Man ter dood gebragt;
Denkt dat gy ſtraf verwagt, enz.

26.

Hy ſprak wie leyd my dit ten laſt?
Het zyn verdigte Logens,
ô Vorſt, daar is niet aan vast,
Stel myn Party ten toon,
Ik zweer u by de Goon:
Hy krygt verdiende loon, enz.

27.

Den Hertog ſprak, ô Gouverneur;
Ik zal regt blyk u toonen,
Men opend' hem de deur:
Doen wierd zyn hert belaan,
Hy zag de Vrouwe aan:
Bedroeft daar voor hem ſtaan, enz.

28.

Don Karel wierd als obſtinaat:
Sprak kend gy wel dees Vrouwe,
Die hier nu voor u ſtaat
Dit is u vyandin,
Die gy door geyle min;
Dwong naar u luſt en zin, enz.

29.

Hy viel van ſchaamte ter Aarde neer,
Den Hertog ſprak met reden,
Herſteld dees Vrouw haar Eer;
Ik wil tot ſtraffens ſchuld,
Dat gy haar met geduld!
Terſtond hier Echten zult, enz.

30.

Don Karel vraagden aan dees Vrouw
Of zy haar wou begeven,
Met hem in d' Egte trouw;
Zy ſprak ô Vorſtlijk kan,
d' Echt niet nemen an:
Den Moorder van myn Man, enz.

31.

Hy ſprak 't zal u niet ſchad'lyk zyn;
Gy zult u wraak genieten,
Ey doet den raad van myn:
Dus voort door vrienden raad,
En d' Hertogs zoete praat:
Zy 't Ja-woord geven gaat, enz.

32.

Dus wierd de Weduw' weer de Bruyd
En d' Huwelyks voorwaarden,
Wierd daar geſchreven uyt:
Al leyd' zy noyt geen Kraam,
En hy te ſterven kwaam;
Zo bleef zy Erf-genaam, enz.

33.

Dus wierd den Prieſter voort gehaald
Het Houw'lyk wierd beveſtigt,
En voor den Raad bepaald:
Den Gouverneur zy Heer,
Wy danken d' Hertog zeer:
Voor dees genoten Eer, enz.

34.

Don Karel ſprak bent gy te vreen?
Ja Heer wy vertrekken,
Met alle dankbaarheen;
Ja ſprak hy zeer lief-tal,
Myn Bruylofts-feeſt die zal:
Ook volgen na 't geval, enz.

35.

Neen ſprak de Vorſt na myn vermoen:
Zo moet gy de Juſtitie,
En my nu ook voldoen;
Za kniel neer voor het zand,
Op dat gy door Beuls-hand,
Geſtraft werd weer met ſchand, enz.

36.

Hy bad den Vorſt om Lyfs-gena:
Maar 't ſmeken was verlooren:
Den Hertog ſprak nu dra;
Scherp-regter volg myn last,
En geeft den ſnoden Gaſt,
Het loon hem tee-gepast, enz.

37.

Men ſloeg hem 't Hooft af met een ſlag,
Het welk de Jonge Weduw,
Met blydſchap daar aan zag,
Zy kreeg na zyne dood,
Alle de goederen groot,
Dat hielp haar uyt de nood, enz.

38.

Dit is waaragtig zo geſchied,
By Hertog Karel de ſtoute,
Als de Chronyk bedied;
Hier mee word ons betoond,
Dat ſtraf geen vriend verſchoond,
Maar 't kwaad zyn Meeſter loond, enz.

Een Nieuw Lied, tot Lof van de GENEVER.

Stem: Op, op, gy Broeders, gy zyt ſterk.

1.

Genever in den morgenſtond,
Is fris en regt gezond.
't Herſteld de maag en maakt de zin,
Tot arbeid klaar ook tot de min,
Genever moet het zyn, genever moet
het zyn.

2.

Wanneer een ſlaapkoos nagt u kweld,
Een ſlok verwekt weer ſlaap,
Dan volgt de zoete rust terſtond,
Wanneer de ſlok is door uw mond,
Genever, enz.

3.

Als imand zwaaren arbeid doet,
Genever droogt het zweet,
Dan ziet men eens wat nutig goed,
Die lekkere genever doet,
Genever, enz.

4.

En als men door den reegen moet,
En word op 't hembt toe nat,
Drink dan een friſe ſlok in het lyf,
Dan word gy nimmer kout of ſtyf,
Genever, enz.

5.

Wanneer men kout of huiverig is,
En wandeld op het ys,
Dan zal genever gelooft dog mijn,
Uw beter doen als brandewyn,
Genever, enz.

6.

Voor die op Venus ſchoolen moet
Is 't nuttig, maar niet veel,
Want al te veel dat is niet goed,
Wanneer ge u les op zeggen moet,
Genever moet het zijn, genever moet
het zijn.

Een Nieuw Lied.

Stem: O Hemel! ik beſpeur.

1.

Ik zugt om een Godin,
Ik zugt zo menigwerven,
Ik roep uit puure min,
Laat myn tog trooſt verwerven,
Maar of ik ween of zugt,
Zy neemt van my de vlugt,
En laat my in de nood,
Tot dat ik ſterf de dood.

2.

Myn klaagen is om niet,
Zy is my gaan ontlopen,
Zy lagt met myn verdriet,
Hier is geen trooſt te hoopen.
Vaarwel dan, wreede maagd,
Die een ander behaagd,

Om dat gy myn verlaat
Word' ik als disperaat.

3.

Komt Leeuwen, wreed van aart,
Wilt nu myn hart doorkerven,
Komt Tygers, onbedaard,
Ik wil het leven derven,
Of met myn eigen zwaard
Doorsteken myn jong hart,
Om dat myn edel bloed
Beschreidt myn liefde zoet.

4.

Adju, myn schaapjes al,
Die ik zo lief geleide,
Door bergen, bos en dal,
En menig schoon valeije,
Ziet nu het blanke staal,
Adju dan altemaal,
Adju schoon Herderin,
Ik sterf hier door de min.

5.

O dood, ô wreede dood!
Piramus ligt verslonden,
Zyn lief uit liefde groot
Die heeft hem zelf gevonden,
Zy dagt in haar verstand
Dat hy lag op zyn hand,
In eenen zoete droom
By deez' klaar waterstroom.

6.

O Hemel! welk een vreugd,
Ik heb myn lief gevonden,
Daar ik myn jonge jeugd
In d'Echt aan heb verbonden,
Piramus is myn vriend,

Dan

Dien ik zo teer bemind,
Hy is vermoeid van 't gaan
In deeze wyde laan.

7.

Hy rust wat op zyn hand
In 't midden van zyn ſchapen,
Aan eenen groene kant,
Hy zoekt wat vreugd te raapen.
Slaap, mynen Herder zoet,
En uwe ruſt voldoet,
Ik zal hier blyven ſtaan
Uw ſchaapjes gadeſlaan.

8.

Myn ſchaapjes altemaal
Wilt nu in vreugde leven,
Piramus is zyn naam
Is in myn hert geſchreven,
My dunkt de echo zingt
Of myn de liefde dwingt,
Ik kan niet langer ſtaan,
Ik moet u ſpreken aan.

9.

Ontwaak, ſchoon kind, ontwaak,
Wilt uit den ſlaap opryzen,
Myn hert dat werd geraakt
Door druk en zwaar gepynzen;
O beekje, rood van bloed,
O myne herder zoet,
Daar legt nu met zyn zwaard
Doorſteken zyn jong hart.

10.

O Hemel! trooſt my nu,
Myn hoop is weggedreven,
Piramus kon ik u
Nog eens het leven geeven,

Ik

Ik zou u trouw byſtaan
En nooit van u weggaan,
Wy waren haaſt gepaard,
En door de trouw vergaard.

11.

Maar dat is nu te laat,
Wat baat nu al myn zugten,
O jeugdig ſchoon cieraad,
Wat zien ik ſchoone vrugten,
Ik zie de bloempjes ſtaan
Met knopjes rood 'er aan,
Vervaardigd is dit lied
Zo als het is geſchied.

12.

Ik wil zyn dood albier
Met de myne gaan wreeken,
En met zyn blank rapier
Zo wil ik myn doorſteeken,
Adju, myn ſchaapjes zoet,
Dat u een ander voed,
Ik ſchei van 't leven af,
Begraaft ons in een graf.

13.

Hier legt de ſchoone Tisbée,
Piramus met zyn naam,
Jonkmans en Dogters mede,
Neemt hier exempel aan,
Steld nooit de zoete min
Zo vaſt in uwe zin,
Zy brengt 'er veel in nood,
Ja tot de droeve dood.

DE MORGENSTOND,

of Minneklagt tusschen een Jonkman en Jonge Dogter.

Stem: Welaan rechtschaapen Vaderlanders.

1.

't Was laestmaal op een blyde morgen/
Al by het liefelyk ryzend ligt/
Wat ik/ bedrogt van veele zorgen/
Myn schreden eens na buiten rigt. bis.
Al waar dat ik tot hwaam te aanschouwen/
Het pluimgedierte dat samen paart/
Den landman voor geen vreés bezwaart/
Waar vergenoegt het land bebouwde/
't Aanschouwde daar natuur/
Al in dit morgen-uur/
Hoe dat het door Gods magt/
Uit niet is voortgebragt.

2.

De nagtegaal met blyde klanken/
De leeuw' in syn toongeluit/
Hoort men vermoegt hun schepper danken/
't Hoht elk van syn ruslied uit. bis
De vink en beer met andere dieren/
Men kend een yder aan syn taal;

Zy

Zy doen elkaar een goed onthaal /
En weeten alles te verkiesen /
De wyncr vol van blis /
Het is tog wel gewis /
't Is alles tot genuegt /
Dat 's menschen lust en vreugd.

3.

Op al 't aanschouwen dezer dingen /
Ontwaete ik myn sielsvriendin /
Ik verlo' myn bloed in de ad'rensprongen /
Want ik haar teederlyk bemin. bis.
Ik wenschte haar een goede morgen /
Myn tweede ziel op deeze aard
Op zyt myn tog het meeste waard /
Laat ik deez' bloem al zouder zorgen /
Op uwen boezem bruik' /
Op zyt myn tot geluk /
Ontfangt op trouw myn hand /
Gy schoonste van het land.

4.

Wel jager dat zal nooit geschieden /
Myn eer die is myn veel meer waard /
Als deeze bloem vol fraaye kleuren /
Een ander daar 't oog op staard. bis.
Wil die ook deeze bloemen schenken /
Want eene maagd / bezoost van eer /
Voegt nimmer by een edel heer /
Op zoud op my tog nooit mee denken /
Vertrekt / gaat hier van daan /
Op beid een valsch vertaan /
Il taal behoort myn niet /
Op vraagt my in 't verdriet.

5.

Wel hemel! hoort gy dit geloven /

Hun ſtoet bp ſterren zon en maan/
En bp het Firmament hier boben/
Dat nergenser zoo ſg mpn beſtaan big.
Daarom wil mpn het jawoozd geben/
Als zpt de eerſte die ik min/
Op u alleen ſtel ik mpn zin/
Laat ons maar paaren booz ons leben/
Mijn alderſchoonſte pand/
Schenkt mp uw regterhand/
Anders ſterf ik van druk/
En nimmermeer geluk.

6.

Daar op zal ik u trouw ontfangen/
Wp leben zaam als man en bzouw/
En mpne eer kunt gp erlangen/
Na eene echt verbonden teouw. big.
Komt herdezs uit de groene zalen/
Bereid nu ſaam een bzuiloft-feeſt/
En elk is thans verheugd van geeſt/
Laat ons nu palm en kroonen halen/
Door 't ch ons vereenigd paar/
Is eeren het echt altaar/
Dan na een groote druk/
Volgt kawpls een geluk.

Een Aardige Klugt van een Karnemelks Boer en zyn Vrouw, te Abkoude.

Stem: Hort, hort, me lieve Saartje.

1.

Kom vrinde weer een nieuwe klugt
Vermakelyk om te zingen,
Het geeft voorwaar heel veel gerugt,
Want 't zyne raare dingen,
Een Melkboer in Abcou,
Verkogt zyn echte Vrouw
Wat kon hy voor haar maaken,
Een goed Horlogie in zyn zak,
Zyn dat geen vreemde zaaken,
Dat hy toen by hem ſtak.

2.

Daar by kreeg hy een goed ſom geld,
Twee honderd vyftig gulden,
Het wyf wat hoog in prys geſteld,
Schoon zy de Koopman kulde,
't Boerinnetje was blyd,
Zy zag een beter tyd,
Zy was al vyftien Jaaren,
Met Japik haaren Man getrouwd,
Hy kon geen kleintjes klaaren,
Dus Leentje had berouw.

3.

Maar by de Koopman zag men in 't kort
Die wist van Poppenſpeelen,
Waar dat het Leentje had geſchort,
Want onder al dat ſtreelen,

Toen raakte 't hoeltje klaar,
En Leentje die wierd zwaar,
Zy voelde rare ſprongen,
En eindelyk kwam 'er voor den dag
Een friſſche kleyne jongen,
Dit baard by elk gelag.

4.

Maar het bleef by de eerſte niet,
Een lief en aardig Meisje,
Dat Alida of Neeltje hiet,
Volgde het tweede reisje
een Groenvrouw t' Amſterdam!
Tot Peetemeu men nam,
Die heeft 't ten doop gehouwe,
En zo heeft Leentje de Boerin;
Haar dikwils laaten klouwen,
Vervoerd door geile min.

5.

Maar toen de Koopman na die tyd,
Niets meerder kon verrigten,
Liet Leentje van de zorg bevryd,
Hem toen de hielen ligten,
Zy kroop weer by haar man,
Doch of hy 't werk nóu kan,
Dat zal ik niet vertellen,
Wat dunk je van dit raar geval,
Het zal haar nog wel kwellen,
Schoon zy 't niet klaagen zal.

De Klaagende Huwbaare Dogter.

Stem: Lieve Meisjes bedwing, enz.

1.

O Als ik denk aan al myn ziels verdriet,
'k Zou van ſpyt dan wel willen ſterven;
Ik kryg geen man, ja zelfs een minnaar niet
Ach! mogt ik dit aardryk maar derven. bis.

2.

Ik droom zomtyds dat ik een Vgaê heb',
Ja zelf zo ſterk dat hy my iets doet ſmaake,
Dat my verrukt, en ook vermaak in ſchep',
Maer dit zyn geen wezentlyke zaaken. bis

3.

Een man in droom is waarlyk niets voor
Heb ik dan geen reên om te klaagen? (my,
O Wanneer kryg ik 'er een op myn zy,
Die myn droome zoms kan verjaagen. bis

4.

O God der min! geef my dan tog een man,
Die myne ſmart op eens kan verzagten,
En my de vreugd des levens geeven kan,
Ag! hoor tog eens myn jammerklagte. bis.

5.

Wat is een droom tog anders als de wind!
Ik begin de droom reeds te haaten;
Maar tot de zaak des Echt ben ik gezind;
Want een man in droom kan my niet bate. bis.

Een Nieuw Lied of Jagers Air.

1.

'k Blyf hier een weinig ſtaan,
Ik wil niet verder gaan,
'k Zal hier een keer Naar myn begeer,
Eens Singen naar behooren,
Als 'k myn hier door vermaaken kan,
Wie zal myn ſtooren?
'k Ben in myn vreugde bly,
Hier is geen dwingelandy
'k Gaa hier of daar, hier ben ik vry.

2.

De Jagt is myn vermaak,
Als 't is dat ik wat ik raak;
Loopt ras myn Hond, Als dan terſtond,
Met tanden 't Wild begroeten,
En leid het Beeſt verwilderd voor
myn voeten;
Maar zagt wie zie ik gint?
Julia, die my bemind;
'k Gaa naar haar toe gelyk de wind.

3.

Of neen, ik zal heenen vlien,
Zy heeft my niet geſien;
Sy bukt, zy plukt, Sy drukt verrukt,
Een Roosje met haar handje;
Sy heeft 'er meer en bindſe ſaam met
een bandje
Sy vlegt 'er in haar Haar;
Maar eer zy nu is klaar,
Wyk ik wel ras te rug van haar.

4.

4.

Sy gaat een Laantje in,
Nu heb ik 't naar myn zin,
'k Sal haar gezwind, gelyk de wind,
Wel ſchielyk agterhalen,
En blyven hier in eenzaamheid niet
dwaalen;
Nu als ik langer ſtaa,
Ontſnapt zy my wel draa;
Wel aan dat ik dan ſchielyk gaa.

Een Nieuw Lied.

Op de wys van 't Vogeltje.

1.

Ach! ach! myn lieve minnaar,
Uw vertrekken dat komt nu aan,
Dat ik van uw myn lief moet ſcheiden,
Dat kost myn zo menig een traan,
Maar ach wat zal ik gaan beginnen,
Terwyl myn minnaar verlaat myn,
Maar ach dat zal myn eenwig doen dolen
Ach; ach; ik ſterf van chagryn.

2.

Ach; ach; myn lieve minnaar,
En om uw zeg ik zoet lief,
Dat ik van uw myn lief moet ſcheiden,
En ik was ook tot uw gerief,
Maar nu moet ik zugten en dwaalen,
Dat God den Heer eens uitkomst geeft,
Als ik u myn minnaar moet verlaten,
Dan moet ik zugten zolang ik leef.

3.

Ach; ach; myn lieve Meisje,
Wilt daarom niet treurig zyn,
Ik zal geen ander liefje zoeken,
't Is maar een korte tyd,
Dat ik by u zal komen,
En ben veel beter in staat,
Dan zal ik uw wel loonen,
En maken een jonge Soldaat.

4.

Ach, ach, myn lieve Minnaar,
Komt dan voor 't laast by myn,
En wilt dan zonder schroomen,
Zitten naast uw lief haar zy,
Dan zal ik uw nog eens omhelsen,
Hoop niet voor de laaste keer,
Ach, ach, myn lieve Minnaar,
Mind dan nu geen ander meer.

5.

Ons Comandant roept met vermeten
Al by het Batailon,
En dan roepen wy met vreugde,
Elk een by zyn platon,
Nu is 't Geweer op schouder,
Presenteert het Geweer,
En nu weer Geweer op schouder,
't Is voor de laaste keer.

6.

Ach hoe zuur valt my dit scheiden,
Daar 't nu zo wezen moet,
Ach hoe zuur valt ons dat beiden,
Daar ik heb gewaagd myn vlees en bloed
Maar nu is 't van harte te wenschen,
Dat God nu voor ons houd,

Tot ſpyt van alle menſchen,
Daar heeft myn hart lang op vertrouwt.

7

Granadiers wilt uw nu ſpoeden,
En haalt de Vaandels hier,
Steek takken op uw hoeden,
En dan geen Musquettier,
Gy Tamboers en Muzikanten,
Die maken een zoet gelúid,
Nu gaan wy marcheeren,
En trekken 't Gravenhage uit.

8.

Daar komt een meisje loopen,
My dunkt zy komt te láat,
Zy wyst haar kleine Kindje,
Al waar de Vader ſtaat,
Dan komt 'er nog een ander,
Die laat een zwaare zugt,
Ach, was ik maar niet zwanger,
Maar nu ben ik bevrugt.

9.

Die dit Liedje heeft gaan maaken,
Zyn naam is wel bekend,
Het was een Haagſche Jongen,
Van 't Brigardes Regiment,
Zyn Commandant wilt weeten,
Monſieur HOOUFT was zyn naam,
Hy heeft het ter eere,
Van de Haagſche Meisjes gedaan.

Een Nieuw Liedeken, over de capitulatie van de Stad Luxemburg, op den 7 Juny 1795, getrokken op een Samenſpraak, tuſſchen den Franſchen Generaal en de Stad Luxemburg.

Op een Aangenaame Wys.

WEl Luxemborg gy ſchoone Stad/
Ik heb u lang in 't zin gehad/
Op zyt den roem van 't Land/
Sleutel van Brabant/
Met u ſterke Wallen/
Met uwen muuren komt tot u gegaen/
Die dag en nagt heeft voor u deur geſtaen/
'k Verzoek u ſchoon Juweel/
U Forten en Kaſteel/
Te krygen tot myn deel.
Wat is dat voor een Serveteur/
Die dag en nagt ſtaet voor myn deur/
Met menig duyzend Man/
Van het Franſch geſpan/
Om my te verlepden/
En my te brenge onder 't Franſch gebied/
Wat gy komt vragen ik hoor u uyt/
Die tael ſtaet my niet aen/
Hieram wilt henen gaen/
Ik kan geen Franſch verſtaen.
Ik heb nu wel agt moenden tyd/

Als

Als een oprechte minnaer brpd/
Soo wel by dag als nagt/
'Tan u deur gewagt/
Met mpn Corlogs liegten/
Ik ben gesonden van het Nationael/
Op moet niet vreesen voor het vuer of stael/
Of voor u leet of schand/
Mpn hert door Liefde brand/
Soo gp mp bied de hand.
Fransch-man ik zal dat niet toestaen/
Daer ik heb Eed van trouw gedaen/
Aen 't Huys van Oostenrpk/
Op of Uwe gelpk/
Zult mp niet bewegen/
Om mp te trecken uit mpn heerschappy
Gaet op een ander en mpn deur voor by/
Schoon dat gp mp beminde/
Ik houd' mpnen Vriend/
Die ik heb lang gedient.
Schoon dat gp Luxemborg zpt/
Vermaerd door g'heel de wereld wpt/
Van uw vernuftig werk/
Stad en Forte sterck/
Door Uw deffendatie/
Op weet voor zeker dat het Nationael/
Heeft de Victorie en den Zegenpraal/
Door g'heel het Nederland/
In Vlaend'ren en Brabant/
Den Boom van Oppenpd plant.
Al is het Land in uw gebied/
Het is mp meer als eens geschied/
Dat ik wierd aengerand/
En 't Canon geplant/
Voor mpn Stad en Wallen

En my bertoonde menig dupzend man/
Niemand gebonden die my dwingen kan/
Op 't leſt moeſt den vpand/
Vertrekken tot zyn ſchand/
En keeren naer hun Land.
Al breeſt gy voor geen kruyt of loot/
Ik zal U door den hongers nood/
Kryggen haeſt in myn hand/
Want uw Provland/
Heb ik afgeſneden/
En u voeragie en het Lands-gewin/
Daer kan géén goed of lebens-middels in/
Uw arme Buyrgerep/
Die roepen al tot my/
Met kermen en geſchrey.
Zo gy my niet en wilt ontſlaen/
Eer wy van hongers-nood vergaen/
Ik geef aen U myn woord/
Met een goed accoord/
Dan Capitulatie/
Op zyt den eerſten die my dwingen kan/
Wat kan my baeten twaelf dupzend man/
Ik geef my liberael/
Over aen 't Nationael/
En leeren Fransche tael.
Ik geef u nog dry daegen tyd/
U Volk zal in Eerbaerheid/
Met Vlag en Crommel ſlaen/
Dry de Stad uytgaen/
Tot Uwy buyten Wallen/
En dan vertrekken naer hun Garnizoen/
Zonder de wapens maer de Eed te doen/
Als ni'hun in Duytsland ſtuert/
Geen Wapens meer en duert/
Zoo lang den Oorlog duert.

Een

Een Nieuw Lied, van een jonge Moolenaar.

Stem: Als 't begint.

1.

Laeſtmael een jonge Moolenaers zoon /
Op zyn moolen / by myn zoolen /
Laeſtmael een jonge Moolenaers zoon /
Die hon maelen wonder ſchoon /
Hy zag door het moolen gat
Een meisje die daer te ruſten zat /
Hy zag door het moolen gat
Een meisje die daer te ruſten zat.

2.

Hy ſprak / zuſſie hoort eens hier /
Op myn moolen / by myn zoolen /
Hy ſprak / zuſſie hoort eens hier /
Op myn moolen / voor myn plyzier /
Onder het maelen van gzof en ſyn
Zullen wy ... een glaesje wyn /
Onder het maelen van gzof en ſyn
Zullen wy drinken een glaesje wyn.

3.

Het meisje die liet haer geraen /
Op zyn moolen / by myn zoolen /
Het meisje dat liet haer geraen /
En is met na boven gegaen /
En ſy waren ſeer verblyd /
De Moolenaer met ſyn jonge maid /
En ſy waren ſeer verblyd /
Maer het duurde een kleine tyd.

4. Daer

4.

Ziet een hozte tyd daer naer/
Van syn mooien/ by myn soolen/
Ziet een hozte tyd dagt naer/
Het meisje dat was van hem swaer/
Doe spzak sy de Woolenaar an/
Van syn mooien/ by myn soolen/
Doe spzak sy de Woolenaer an/
Op sei/ ik weet 'er in 't minst niet van.

5.

Laet je myn nu in 't getzeur/
Van je mooien/ by myn zoolen/
Laet je myn nu in 't getzeur/
Zy ging woonen over zyn deur/
Negen maendjes en een dag
Het meisje in haer kzaembed lag/
Negen maendjes en een dag/
Den schieipk daer wat anders zag.

6.

Maer het meisje bedagt een list/
Aen zyn mooien/ by myn zoolen/
Maer het meisje bedagt een list/
Zy bzagt hem 't kind/ dat niemand wist
Op zyn slaepkamer/ wel op let/
Zy had 't gebakerd/ zyoper en net/
Op zyn slaepkamer/ wel op let/
En zy lag het op zyn bed.

7.

's Avonds de Woolenaer kwam thuis/
Van zyn mooien by myn zoolen/
's Avonds de Woolenaer kwam thuis/
Dagt in 't minst op geen gedzuis/
Maer als hy na zyn bed zou gaen
Doe kwam de gzoote vzugde aan/

Maer

Maer doe hy zou gaen te bed
Zag men nog de meeſte pyet.

8.

Hy zei / wel dzommels wat is dat /
Van myn moolen / by myn zoolen /
Hy zei / wel dzommels wat is dat /
het huis gelyk een jonge kat;
Syn moeder die kwam boven gezwind /
Spzak / wel jonge / neen / het is een kind /
Nu zit gy met een blos aen 't been /.
Gy hebt een kind en de meid 'er geen.

9.

Hoe moest hy ook nog verstond
Van zyn moolen / by myn zoolen /
Hoe moest hy ook nog verstond
Zoeken dat hy de Moeder vond /
Maer zy wou hem niet ontslaen
Of hy moest belooven gaen /
Maer zy wou hem niet ontslaen
Of zy moesten trouwen geen.

10.

Gozlof Moolenaers / hoor 't lest /
Van je moolen / by myn zoolen /
Gozlof Moolenaers hoor 't lest /
Ziet ik raed u maer een best /
hebt gy een jonge meid bemind /
Trouwt dan haer maer heel gezwind /
hebt gy een jonge meid bemind
Anders brengt ze jou het kind.

Een Nieuw Lied, op den Landman.

Op een aangenaame wys.

Wel wie leeft den landman gerugt/
Als hy met breugde ſyn ſeliꝛ lief kuſt/
Smorgens broeg door dag en douw/
Gaet hy na ſyn akker bouw/
In de groene weide arbeide met luſt.
Gaet hy dan ploegen of ſpaden in 't veld/
Het pluim gedier verſiert en verſtelt/
Als hem tot geſelſchap mee;
Ja ſelfs dat hüppelende vee/
Hem tot geen hinder nog onluſt en kwelt.
Ziet hy zyn akker door't edel geboomt/
Met aerde bol koorn/ verciert menig-ſoort/
Wryft hy daer de ſyne daer in/
Gaet het hem alles na ſyn ſin/
Wat'er de ſaeijer of maeijer beſchoud.
Daelt de ſon in 't weſte daer neer/
Gaet het hem alles na zyn zielꝛ begeer/
Dien hy lieffelyk ſtreelt en kuſt/
En zyn minne-blamme bluſt/
Wurft hy de beugde met breugde ter neer.

RE-

REGISTER.

A.

Als ik denk aan al myn zielsverdriet. 67
Ach, ach, myn lieve Minnaar. 69

B.

'k Blyf hier een weinig ſtaan. 68

D.

Damon in zyn jonge jaaren. 9

G.

Genever in den morgenſtond 57

H.

Het regend Herderinne. 5
Hoord toe gy Nederlanders al. 33

I.

In Vlaanderen aldaar. 38
Ik zugt om een Godin. 58

J.

Jagertjes ſteld u maar in 't rond. 3
Jonkmans en jonge Dogters hoord. 21

K.

Komt hier al by gelópen. 17
Kom Vrinden weer een nieuwe klugt. 65

L.

Laatstmaal een jonge Moolenaars Zoon. 75

M.

REGISTER.

M.

Moeder hoort eens myn reden naar. 7

N.

Nu zit ik treurig en alleen. 31

O.

ô Myn dierbaarſt zielsbehaagen. 25
ô Mensch, hoort eens na myn verklaaren. 43
ô Wereld vol van overdaad. 49

S.

Schept goede moed gy Burgery. 11

V.

Vaart wel beminde teer. 13
Vrienden hoort na dit aardig lied. 29

W.

Waarom zit gy te ſchreijen. 27
't Was laatſtmaal op een blyde morgen. 62
Wel Luxemburg gy ſchoone ſtad. 72
Wel wat leeft de Landman gerust. 78

Z.

Zou men het leeven. 15

EYNDE.